

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.40. Peccatrix est &c. dilexit multum &c. remittuntur ei &c. Adeo contrarium fecit Dominus de hac muliere iudicium, vt Pharisæo illam ad abyßum deprimente flagitiorum, illam statuât intra ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

Diu Lucas miraculum prodigiosae describens
transfigurationis Christi Salvatoris, de eius vul-
tu sic ait: *Facta est dum oraret, species vultus eius
altera. Quomodo altera? Non in substantia, sed
in figura & qualitatibus tantum diversis, quan-
tum distat à luce nox, à gloria pena & à claritate
tenebrarum: sufficit, hoc, ut dicatur aliud: species vul-
tus eius altera. Multo magis sufficeret ad dicen-
dum, quod peccator alius sit, quem Deus de pec-
cato circumvertit ad gratiam suam, etenim lon-
ge maior distantia invenitur inter vitam culpæ,
& gratiæ, quam inter vitam gratiæ & gloriæ:
& longius distat à gratia peccator sceleribus
suis inhaerens, quam iustus huius vitæ miseris
obrutus, à gloria. Quocirca vocandus est alius,
peccator iam conuersus: quia nunc alius est in
vitæ suæ actionibus, curis, studijs, & negocijs.
Itaque perperam (inquit D. Bernard.) valde iudicis
o Simon dicendo: *Quia peccatrix est etiam
enim alia est. Prudentius longe tulit iudicium (in-
quit) Apollolus de alijs, quos operarius ille ce-
lestis assumpsit in manus suas: etenim ex pec-
catoribus efficit sanctissimos*, quibus scribens sic
ait: *Hac quisdem suis sed abluta, estis, sed sanctifi-
catis estis*. *Sic, at iam non estis. Sic & hac
muliere pronuntiandum: quandoquidem si vide-
ris illam peccatricem, eniminum & luxuriæ
proluem, iam illam conspicis tanta lacryma-
rum imbre perfusam, ut tibi dicere liceat: Pecca-
trix fuit, sed abluta est sanctificata est.**

§. 40. Peccatrix est &c. dilexit multum
&c. remittuntur ei &c. Adeo contra-
rium fecit Dominus de hac muliere iudi-
cium, ut Pharisæo illam ad abyssum depri-
mendo flagitiorum, illam statuat intra Sa-
raphinorum altitudinem.

112 **A**liud ex prædictis elicit D. Bernard. pec-
catum in iudicio huius Pharisæi, in quan-
tum arbitrat. *Quia peccatrix est. Dicitur
mihi, Simon quid in hac aduestris femina, ut
eam iudices peccatricem? An illa forte quæ agit,
præmissæ sunt huius conclusionis? An merita
proecessus ad talem sententiam? Attendisse quid
aliud in ea præter tantam lacrymarum abun-
dantiam ut oculi fontes ingiter manantes esse
videantur? Considerasse quod alijs capitis impen-
dat capillos quam ut his pedes abstergat Salua-
toris? Audisse eius oris verba aliud ex eo ni-
sige mitis proficiens adeo viuos, ut clarè pa-*
Hieron. Bapt. de Lanuz. Tom. III.

teat eor eius esse lancinatum? quod si ex exte-
riori iudicium debet inieris, atque ex eo quod Ix acti-
videtur id quod non videtur: actiones sunt hæc bus pro-
tale, quas oculis intueris, non peccatricis, sed batur
sanctissimæ: totam enim se & quidquid habet Magda-
consecrat Deo sacrificium: *Inuisibilibus visibilibus lena m
causa conficit: ut secundum Apollolum inuisibilia esse pec-
Des, per ea quæ facta sunt à creatura visibilibus intel-
lecta conspiciuntur. Quod cernis attende, & trn. D. Bern.
tina, utrum actiones adeo piæ tam seueræ sint Ser. 4. cit.
merita actusque sententiæ: & an hic præmissæ
numeris omnibus absolutæ, conclusionem infer-
rant sic absolutam: Peccatrix est. Errabat siquidē,
qui tanquam adhuc peccatricem horrebat, quæ di-
uinis inhaerens vestigijs rigabat stertibus, tergebat cri-
minibus, osculo premebat, ungebatur unguento. An has
sufficere non illi arbitraris lacrymas ad pec-
torum suorum maculas eluendas? Non credis
eam tantum à culpa distare, quantum proxima
est diuinæ gratiæ scaturigini? *Quis eam crimina
iam deleta recensiat, ne quis tangenti succensat?
Quis eam peccatricem censat, quæ dum commissa
deplorat, vult iniquitatem suam osculari pedes Do-
mini, diligit inuistam, & rursum dum tergit crimi-
bus, exhibet humilitatem, dum unguento ungit, mā-
suetudinem præfert? Numquid possibile est regnare
peccatum in animo contrito, & spiritu ingemiscen-
ti: aut non multa charitas operi multitudine pecc-
atorum? Quid plura? procedit ut charitate lan-
guidi: quorum conceptibus ac memoriæ altera
peccata perpetuo inhaerent, & aliquando ut ori-
ginalia nam de parentibus transeunt ad filios: &
semper de proximo iudicant, non ex eo quod in
præterito bonum conspiciunt, sed ex eo quod
iam erat præteritum, & coram Deo deletum, e-
iulque memoria perfectè exciderat.**

Ex his declarate solet D. Hieronymus illa ver-
ba, quibus Bethsabee Dauidem allocutus est iam Hebrai. in
moriturum. Filius illius nomine Adonias, quem 3. Reg.
ex vxore Haggith genuerat, seipsum ut regni 11.
heredem iactabat & patris sui successor: matque Be-
thsabee talis sibi curus comparauit & equites, cuius
partis factorem habuit Ioab ducem exercitus, positio
& Abiathar summum sacerdotem. Hoc intelligit, pondera-
Bethsabee, & accepto à Nathan propheta consili-
tur. *lio ad lectum festina contendit in qua David æ-
ger decumbebat: atque illi: Domine mi, an hoc
te fugit, quod mihi iuraueris, inter filios tuos fi-
lium tuum & meum Salomonem regnorum tuo-
rum fore successorem; te deprecor, ut opere iuræ
id perficias: quod nisi feceris: Erit cum dormieris 3. Reg. I.
Dominus meus Rex cum patribus suis: erimus ego 21.
& filius meus Salomon peccator. Quid vis o Do-
mina?*

E c c c c

mina?

mina? qua de causa si filius tuus in regnum he- res non succedat, tu & ille futuri estis peccato- res? An ergo aliquem in hereditate non succe- dere, peccatum est? subtilis fuit hæc prudens isti- ma: huius femina: cogitatio. In mentem illi ve- nit adulterium cum Davide commissum: noue- rat autem, quod si filius suus Salomon regi i ha- benas non susciperet, ilico omnes dicturos: iure sit hoc optimo: hæc etenim adultera est & per- uerſa, similiter & de tali matre filius. Hoc est, inquit D. Hieron. *Erimus peccatores, id est, Manze- res. Manzer significat spurium natum ex adulte- rio. Non obijcient me fuisse peccatricem, nec esse adulteram, nec attendent ad hoc, quod de scelere usquegremio penitentiam: sed illud spectabunt quod viderunt, & modo præ oculis habent quo ad vitam meam sed de præterito dumtaxat iudicando di- ent: Peccatrix est. Me peccatricem exprobrabant, & filium ex adultera spurium acusabant.*

¶ 113. Quoties hoc inter homines contingit, & quã facile ob defectum quem necarunt iam præteritum, præcipit inter & totaliter quempiam nigro calculo condantur, omissis & neglectis alijs plu- ribus bonis actionibus ac meritis, quæ ad eius possent sufficere beatificationem: vnde sæpe cõ- tingit, vt peruersum illum iudices, qui coram o- culis Dei mille te meritis exsuperat: quia de præterito iudicat Deus, tu vero ex præterito: *Al- ter sorores charissime* (inquit D. Hieron. Virginitas scribens in monte Hermon Deo sermentibus) *Ho- minum liuor aliter Christus iudicat. Non eadem est sententia tribunalis eius, & anguli susurroni. Multa hominibus via videntur iusta, quæ postea reperiuntur praua, & in testaceis vasis thesaurus sæpe recõditur.*

III. Quam acriter Pharisæus condemnabat Publi- canum: qui licet peccator fuisset, iam contritus & ex præ- penitens erat, atque vt talis sibi pugno pectora ritus indi- tundebar: non ad id quod faciebat, sed quod de- cãt, Deus liquerat attendebat: Deus autem ex oppoſito iu- dicans modo, cõsiderabat, quod in præ- entis bene faciebat, & non quod malè in præterito: atque coram eo acceptus fuit Publicanus, & pro iusto ha- ritus: Pharisæus autem ingratus & condem- natus. Quoties hoc tibi cõtingit vt alium iudices & arguas peccatorem qui te morum sanctitate præcurrit, & diuino conspectu: gratus est ex eo quod penitentiam apertum vero ex reprobo tuo iudicio reprobatis: quot de al- ra contabundatur quod succubuerit nature infirmitati: quæ nunc illis meritis est longè perfectior? Eia Pharisæe, inquit Christus, inquis plene iudicis in hæc mu- lierem, & mei diffamator, de me detrahis, quod

Propheta non sum, quandoquidem tua censura non cognouerim quænam sit hæc mulier eius- que me lateat vitæ qualitas: ipsam autem, explo- dis & damnas vt peccatricem. Multum à recto veroque abertas: primò in eo quod de me senten- tiam tulistitium perpende errorem, & cognosce quã lyncæ sint oculi mei, qui ad intima vsque & cordis tui penetralia peruadunt, & cogitatio- nes tuas scrutantur occultissimas: & in apertum produco, quod in pectore tuo latebat absconditum: *Christus publica voce respondit* (inquit D. P. ChyL) *D. P. C. 115. & dum Pharisæi cordis patefacti arcuum, ipsum Serm. 94. fuisse totius prophetia demonstrat auctorem.*

Secundo, errasti in eo quod de ipsa in corde pronuntiaſti: *Quia peccatrix est. Vides hanc mulie-* Refutat *rem* ò Simon? illam attēde & ne iudices id quod Christus est in præterito, ex eo quod ante fecit, & præte- rijs: etenim hoc tibi confirmo: est ipsa te sanctior, salum tantisque te præcurrit bonitatis prerogatiuis, iudicium. quantis nũc, te spectatore pijs incumbit operibus in mei liberalis obsequium. Ingenti mihi do- mum tuam aquam pedibus non obrulisti, quod tui muneris erat ex consuetudine eorum, qui cõ- sentur honorabiles, qui id ipsum etiam peregrin- nis ordinariis exhibent quos in domum suam reci- piunt, hæc mihi pedes lauit, non alia aqua, quã oculorum lacrymis, imò cordis per oculos efflu- entibus, tu mihi ne quidem mappulam adiecit vi- lem, quæ pedes abstergeretur: ipsa vero capitis sui crines impendit pretiosissimos, quibus illos- mihi libenter abstulit. Mensæ tuæ hospes accu- bui, & caput meum oleo non unxiſti, hoc ete- nim minimum est obsequium, quod iuxta regio- nis vsum cõmuniõri solet exhiberi communi: hæc autem non vulgari oleo, sed vnguento me deli- mit pretioso, iedum caput, sed & pedes. Tu me venientem osculo nequaquam excepisti, pacis simbolo, solito quotidianis cõmuni exhiberi: hæc autem indefinenter pedes meos est osculata. Per- pende quã præclaris te postponat prerogatiuis & quanto te meis sit oculis gratior, teque præve- niat. Opera, non verba, sunt amoris indicia. Tua perpendamus, & conferamus opera mei gratia, præſta & illius: & cum hæc manifestè videas em- nentiora, cognosce quã te sit in sanctitate præcellentior: non enim Deus iudicat quemquã nisi ex operibus: & si hæc amoris sint argu- menta, opera adeo præclara & insignia, seruen- tem adeo amorem testantur vt eius gratia cun- cta sint illi remissa crimina, quantumlibet multa commiserit: *Amen dico tibi, remittuntur ei pecca- ta multa, quoniam dilexit multum.*

Expedit quidem hic, idque valde fusc consi- derare

derare quàm studiose, & grauior Christus pendens quiddid hac mulier in sui prællabat obsequium. Videbatur ad nihil attendere eorum quæ hebant, sed comedere ad mensam cõuersus; & nec pusillum quid omitebat, quod non summa consideraret attentione. O Diuissime Agne, quàm eleganter te cœlestis Pater descriptum ostendit præ dilecto discipulo: cui siquid ex vna parte te velut mortuum obiecit, vt nihil videres: *Agnum tanquam occisum*; ex altera tamen te repræsentat septi oculum; tantaque eorū plenitudine lyncem, vt videas quiddid ad toi nominis dignitatem ferri tui diligentius exequuntur: non enim leuiter tibi euolat ieiunium, licet dissimulatum, nec corporis castigatio in angulis assumpta secretionibus, nec elemosyna erogata in abscondito sinuque iniecta pauperum.

Nonnullos vates Malachias describit, qui cū pietatis quædã opera ad Dei fecissent honorem, celesbãt hæc à Deo minime fuisse conspecta, nec eum oculos suos in illa firmass: quan loquidem ilico eorum punitiõibus non auueret: vnde dicebant In vahum assiximus nos ipsos, & ieiunauimus Deoque seruimus cum mercedem nobis gratis non repèdat, nec ad illa respiciat: *Vanus est qui seruit Deo, & quod emolumentum quia custodimus præcepta eius, & ambulauimus tristis coram Dño &c.* Heu ratione captos, exclamat Proph. Attendit Dñs & auditur Excitati sunt valde illi oculi: licet nihil videre vel audire videatur: nihil etenim agis vel loqueris ad eius gloriam, quod non intueatur vt suo hoc tẽpore remuneretur. Si igitur vt te punit cunctas expendat actiones, vique ad minimum verbum oculos, quàm non attende tua considerabit obsequia, vt illa remuneretur: Et hoc ager illa suo tẽpore detegens, & in publicum produens, sicut modo mulieris huius reuelat actiones, easque singulas expendit in eius honorem quàm maximum, earumque declarat virtutem & pretium, attestatus quod ex feruenti procederet illa charitate: *Deloxi multum.* Ne per transennam hæc verba transcamus, diuini enim sunt grauida Sacramentis.

Malach. 3. 2j.

114

Marc. 8. 11

VI.

Christi

iudicium

Pharisæi.

Moris erat Christo ita serio sese Phariseorum opponere iudicio, vt suum staret in altero extremo illorum iudicio contrarium. Accedunt signa petentes de altissimis: *Signum de celo querant ab eo fieri*: obijcentes, hanc sibi necessariam esse confirmationem eius quod se Deum esse iudicium assereret. Non talia vobis dabuntur, inquit, nec contrarium illa maioris sunt auctoritatis, sed vnum de pro iudicio fũcto pelagi: *Signum non dabitur ei, nisi signum Pharisæi.* *Iona Propheta &c.* Pende Pharisæi iudicium in

huius semine detrimentum: etenim illam detru- die in profundissimam malitia omnique peccati abyllum: hoc enim verba prodicia insinuat: *Quia peccatrix est q. d.* Mulier est omnis iniquitatis profundo demersa; huic Christus opponit suum ita contrarium, vt illam ab sublimiore euehat Sanctorum altitudinem, attestatus: *Quoniam dilexit multum.* Tantū abest ab eo, in quod illam reijcis, id est in infimam nequitarū abyllum, vt eam ego nunc declarem cœlorum ascendisse celsitudinem. Amor Dei ignis est, quo deferuntur in cœlum animæ, & tan o quisque scandit ad Dei abacum altius, quanto diligit feruentius. O quam pretiosum habet Deus in suo cœlesti palatio abacum, talem qualem tantæ cõuenit habere maiestati. Quot opera in materia pretiosa fulgent, & absque vlla comparatione vermiculata & elaborata diuina suæ gratiæ potentia Angelos habet, Archangelos, Principatus, Potestates, Virtutes, nominationes, Thronos, Cherubim, & Seraphim. An congruus inter illos ordo? Ne dubites: si namque talis obseruetur, in ijs quæ Deus sub celo creauit, quanto magis in celo seruabitur integerrimè. Quis hunc itavit ordinem? Amor. Tanto namque vasa hæc locum obtinent eminentiorem, quanto fuerint illi in amore quo Deum complectantur, ardētiores. Vnde supremum obtinent Seraphim: sunt enim illi, qui feruentius amant, & hoc amore toti flagrant feruentissimo.

Quid certè præclarum est Angelorum puritas, Archangelorum munditia, magnitudo? Principatum, fortitudo Virtutum, imperium Dominationum, maiestas Thronorum, & scientia Cherubim: verumtamen his omnibus superior obtinet est amor Seraphinorum: idcirco throno resident superior, Deoque sunt exteris viciniores: sunt autem illi, quos ipse Deus, magister imbuit, quibus & per seipsum secreta particularia, & per eos ipsos Angelis manifestat inferioribus. Hoc ordine cœlestis ille fulget abacus, prout probat minutatim D. Thom. Notat autem quot quot cœlum sunt ingressi, inter hos ordines esse collocandos: vt enim inquit D. Augustinus, non illic future sunt duæ societaes differentes, hominum vna, & Angelorum altera, sed vna sola per eorum ordines distincta: & hoc Dominus designauit, dum ait: quod *In cœlo erunt nomines sicut Angeli Dei*: Et erit, quod Angelus D. 10. anni dixit: quod homines eadem qua Angeli mensura, mensurabuntur: *Mensura hominis, quæ est Angeli.* Id est: sicut Angeli sui sunt gradibus dispositi iuxta propria merita, sic erunt & homines: quia

E e e e e 1

quia hæc mensura meritorum est amor, atque secundum huius qualitatem, erit uniuscuiusque locus, & ascendent singuli secundum amoris sui in Deum altitudinem: quidam inter Angelos, alij inter Archangelos, alij inter Principatus, alij inter Cherubinos, alij inter Seraphinos; hic est

VIII. Charitas ad meritum necessaria.

1. Cor. 13.

Deo, in tantum, ut sine illo nec ullam haberet fides adeo potens, ut montes transferat, nec igni tolerantia, nec liberalis bonorum omnium erogatio: Audiamus Apostolum: *Si habuero fidem, ita ut montes transferam &c. si tradidero corpus meum, ita ut ardeam &c. & si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas &c. Charitatem autem non habuero, nihil sum, nihil mihi prodest.* Verba hæc fufius alijs sunt exarata.

Tr. 4. m. 28. & seqq.

Bona sunt hæc opera, & non vulgaris utilitatis, porro sine amore ad gloriæ meritum non ascendunt, aut profunt ad eiusdem incrementum. Amor pondus est sanctuarij: quo appendenda ea omnia quæ offerbantur: quia ut qualibet Deo sint accepta hoc debent pondere truncari: & tantò futurum est Deo opus acceptius, quanto ex hoc amore participaverit abundantius; dicitur autem pondus sanctuarij, quia pondus est animæ, quæ quoddam est Dei sanctuarium: *Amer meus pondus meum;* inquit D. Augustin. quantus autem hic fuerit erga Deum, tantum erit operum vitæque meritum. Ea igitur de causa superatam Seraphini locum obtinent in hoc gloriæ cælestis abaco.

D. Aug.

His conformiter locutus est Dominus Pharisæo Simoni in his verbis: *Vides hanc mulierem? &c. Dilexit multum. Vides hanc mulierem? Tu illam abisso iudicas peccatorum absorptam, illam ex præteritis attendens, sed ex præfenti precor illam considera: iam enim illam video collocatam in altissimis: cum iam possit annumerari Seraphinis: Dilexit multum.* O Domine, quantus erit ille amor, qui tuis oculis tuoque iudicio magnus esse comprobatur: quàm eximie debent esse diticia, quæ ab homine pecuniarum auidissimo, tales iudicantur: quàm plenum aqua cæferetur vas illud, quod homini febribus æstuanti, qui suo iudicio tantum præ nimia siti ebiberet, magnum esse videretur? Nemo tam auri cupidus, nemo tanta siti exarscens, aquarum, ac Deus est amoris cordis nostri flagrantissimus: quantus amor ille futurus, qui magnus illi censetur? *Dilexit multum.* Quod pretiosa videantur anxia homini rustico, qui numquam pag. limites est transgressus, ea talia esse, liquidum non est argumentum, verumtamen si talia Regis censura iudicarentur, opere

IX. Eius amor extolitur.

plumario elaborata, & acuta phrygia depicta, nullus de hoc vel semel ambigeret. Quod homini tepido, qui vix novit quid sit amor Dei, magnus esse videatur amor & fervens, nihil hoc est faciendum: sed cum ipsi Deo, qui dilectione tanta amari consuevit, quanta est sanctorum suorum ferventium in terra & Angelorum atque Seraphim in cælo, magnus hic censetur: liquidum constat quod mulier hæc amore flagrauerit. Ad primum passum quo progressa est, & volatū, quo diuina eâ protegente gratia ad superna cõscendit, ad ipsos penetravit Seraphinos: quid postmodum actura, viribus semper accrescens maioribus, & operum meritis eminentioribus? Hoc concessio, tanta neminem laude Christus exultit, quanta hanc mulierem, nec al. cuius sic vitæ merita prædicauit.

In lege veteri, & antiquis temporibus Abraham ex fide commendatur: Isaac ex obedientia: Iacob ex fortitudine: Moyses ex mansuetudine: Dauid ex misericordia; porro Magdalena ex amore laudatur qui ceteris virtutibus supereminet, Laudatur Christus in Chanana & Centurione fidei, in Nathanael cordis simplicitatem, in Baptista severam penitentiam, & incommutabilem animi constantiam, in D. Petro mysteriorum cælestium de Christi divinitate cognitionem; ceterum in Magdalena virtutem omnium regnam celebrat, prædicatque charitatem: *Dilexit multum* q. d. Seraphim est, & sicut Seraphim adeo vicini sunt Deo, ut ipse sit, qui illos per se instruat, ipse eorum sit magister, ac per ipsos Angelos erudit: ita voluit Christus per seipsum hæc erudire mulierem: ipse primus fuit sub cuius magisterio hodie in domo Pharisæi prima discit elementa, quam exinde semper videbis Christi pedibus aduolutam, diuina eius verba percipientem, supra modum complentem illud Moysi vaticinium: *Qui appropinquant pedibus tuis, accipient doctrinam illius.* Hanc omnium primò fidem suæ docuit Resurrectionis, & per ipsam suos instruit de hac Angelos, discipulos scilicet & Apostolos: scilicet & Apostola vocatur Apostolorum, Christusque dicere potuit: *Deus docuisti me à iuuentute mea.* & vique nunc pronuntio mirabilia tua, *Secus pedes Domini audiebat verbum illius.* Paulum per Gamalielium imbuit, *Secus pedes Gamalielis,* Daniælem per Angelum: Zachariæ per S. Ioannem Baptista per Archangelum Gabrielem: Centurionem Cornelium per D. Petrum, & omnes huius Apostoli eiusque successorum magisterio imbuuntur, Magdalenam vero per seipsum, eamque ut Seraphim amore ferventem excipit. Quæ tantillo

X. Hunc Christus in ipsa laudavit.

Doct. 33. XI. Eâ Christus per se docuit, ut dicatur Apostola. P. 70. 17.

tantillo tempore tantum profecit, quid efficeret amorum quibus speravit, curricula præsertim, cum posteriores volatus seu progressus, priores longè anteverterint, qui quotidie tantò fuerunt ementiones, quanto in ipsa Dei amor, diuinaque gratia maius sumpsit incrementum.

§ 41. Vides hanc mulierem? Quis est Dei manibus tradita, nec eam Pharisæus eripiet quantumvis latret sicut canis ad lunam.

I. Vix prædicta clarè demonstrat hæc mulier signum ovium Dei quod prælibauimus, & heri Christus annotauit, scilicet: *Nemo rapiet eam de manu mea?* cum nec Pharisæi murmurant, nec quantum ille dicere potuit, ceterique conuulsi ne puncto quidem illam à pedibus Domini dimouere poterint. Alcianus Emblemata composuit ex ipsis naturæ secretis eductū, quod vix capimus: de cane latrante ad Lunam, sed qui nullam in ea operetur impressionem. Ignoramus quam pariat: antipathiam cum Luna plena caput canis. Hoc esse debet quod cū luna magnas habeat mutatioque in fluida & melia influentias, quando plena est, exagitat canis cerebrum, ita vt circumagratetur, tantumque canem perturbet, vt in illam intersgat, adlatret, & rabiem exerrat, vt illam de cælo, vbi sedem habet, exturbare velle videatur. Sic aliquando contingit, vt intergris noctibus canes audias adlatrantes. Quid hoc rei, an fures esse diuin? Nequaquam, Domine, luna plena fulgebatur, quam canes videntes, turbati sunt. Porro luna non idcirco de cælo discedit, non mouetur, nec ad punctum retrograditur, nec latratus audire, vnde.

II. O Magdalena sanctissima luna mirabilis! Elipsim per peccata patiebatur: in illam nemo tunc adlatrabat, modo plena est: etenim è directo radios recipit, & iustine solis aspectum, eius lux oculos obfuscat Seraphinorum. Eleganter ex iudicio D. Petri Rabban, & aliorum descripsit lunam Spiritus S. *Vas castrorum in excelsis, in firmamento caeli resplendens gloriose.* Licet vt verum asseram, quod vox illa *Vas* significet instrumentum, porro sumamus illud vt superficialiter significat vas: & per excrementum orbem stellarum intelligamus, quæ in SS. litteris dicuntur, militiæ cæli: q. d. Luna vas est, quod inter stellas firmamenti splendet: quia luce solis fulget gloriose: *In firmamento caeli resplendens gloriose.* Habes hic

descriptam Magdalenam vas inter stellas electum, vt alterum Saulum: etenim obtusescens Ananias, & dicens: Domine hic tuorum persecutor est fidelium acerbissimus, audit. Vade Anania, quod si talis ante fuerit: nunc *Vas electionis* est mihi iste vt poriet Epoc. Conspicit Pharisæus Magdalenam, & ait: *Proh Peccatrix est.* Vade, respondet Christus, quod si talis fuerit, nunc Seraphinus est amore feruentissimus: *Vas castrorum.* Vas ipsis sideribus longè splendidius, Hæc alludit Ecclesia, dum de ea sic canit: *Post fluxa carnis scandala, Fit ex lebetes phiala, In vas trasata gloria, De vase contumelia.*

Ex caldaria fumo denigrata in purissimam conuertitur phialam, & impletur illud Zacharia: 10. ex ore Domini: *Erunt lebetes in domo Domini, quasi phiala coram altari.* Erit in templo illo Saltatoris, & sicut olla nigerrima, in quibus coquantur carnes, phialæ vineque pretiosæ, ad altaris ornamentum Statuebantur (inquit D. Hieron.) in altari phialæ floribus siue odoribus referta, velut vireoli. O Magdalena, prius caldaria qua carnes bulliebant, & coquebantur concupiscentiæ, ex quibus fumus & vapor ascendebat vanitatis: nunc phiala reddita aromatica, nunc vireolus floribus fragrantissimus, vas prius in contumeliam, nunc vas in honorem gloriosum. Est, inquit, *In firmamento caeli, id est, ad pedes Redemptoris nostri;* his plantis & pedibus aduoluta sanctissimis super quos firmatur & totius status gloriæ solidatur: hic gloriæ resplendet, radijs fulgentissimis, & ardentissimis viæ fidei atque amoris igne flagrantissimi. O quam elaram fidem: *In fidei veritate constituta in Ecclesia sublimata suscipio,* loquitur D. Pet. Chrysol. O quam profunda humilitas! O quam efficax contritio! O quam potens animi deuotio! O quam illustres effundit hæc luna plena splendores!

Ecce quantum ex his caput canis turbetur, id est Pharisæus murmurator alteretur mordax & corrosor; quam inquietus in corde suo latrare contra illam incipiat: censens illam ex cælesti illo Christi pedum firmamento expellendam, in quo tanta resplendet plena claritate: sed

Ne verearis, quod ilam cæli deurbabit, aut cogat retrogradi ab illo pro iam cursu peruenientia. Hoc tui simili et faciendum esset, atque in hoc vera tua pateret penitentia: si namq. in virtute nequitie furdas præberis aures latratibus canis comitatur, prædicatoribus inquam, tantisque non obstantibus.

E e e e e 3 stantibus